

se stranami, když již byly učiněny také návrhy na odklad exekuce a na vrácení v předešlý stav ohledně jídelny a kanceláře, podle výsledku celého jednání rozhodl.

Čís. 6268.

Uvědomil-li advokát (zástupce chudých) klienta o nepříznivém proň rozsudku, a nedal-li klient advokátu příkaz, by podal opravný prostředek, neporušil advokát, nepodav odvolání, svých zástupcích povinností.

(Rozh. ze dne 14. září 1926, Rv I 2135/26.)

Žalovaný advokát zastupoval ve sporu Ck II a 186/24 žalobce jako zástupce chudých. V žalobě, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody, ježto žalovaný nepodal v onom sporu odvolání do rozsudku, nepříznivého nynějšímu žalobci. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Soud odvolací přezkoumav zjištění prvního soudu učiněná na základě nepřisežné výpovědi žalovaného, zejména, že žalovaný od žalobce výslovného rozkazu k bezpodmínečnému podání odvolání neobdržel, shledává je správnými. Nenít pravděpodobné, že by advokát proti výslovnému příkazu svého klienta opomenul z nepříznivého rozsudku první stolice se odvolati, pouze z toho důvodu, že odvolání považuje za beznadějně, zvláště, když jedná se o zastoupení klienta práva chudých požívajícího. Soud odvolací nemá příčiny, aby od zjištění prvního soudu se uchýlil. Za tohoto stavu věci jest však nárok žalobní bezdůvodným, poněvadž žalobci nezdařil se důkaz o tom, že žalovaný porušil své povinnosti při zastupování žalobce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Když jest tudíž zjištěno, že žalobce neudělil žalovanému příkazu, by podal odvolání, a když jest zjištěno, že žalovaný o dojití rozsudku žalobce uvědomil, shledal odvolací soud první stolice zcela právem, že žalovaný neporušil své povinnosti při zastupování žalobce a že schází tudíž důvod pro zažalovaný nárok na náhradu škody.

Čís. 6269.

Reální dělení společné nemovitosti podle §u 843 obč. zák. lze připustiti pouze tehdy, bude-li v jednotlivých dílech zachována podstata a cena věci. Rozdělování celých budov neb i pozemků mezi spoluvlastníky jest však jakousi dohodou mezi spoluvlastníky, k níž nelze nutiti žalobou na zrušení spoluvlastnictví podle §u 830 obč. zák.

(Rozh. ze dne 14. září 1926, Rv I 2144/25.)

Žalobě o zrušení spoluvlastnictví k usedlosti N. na Smíchově bud' skutečným fysickým rozdělením nebo soudní dražbou procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud k odvolání žalované zamítl žalobu, pokud se domáhala zrušení spoluvlastnictví skutečným fysickým rozdělením nemovitosti. Důvody: Soudní znalci uznali, že usedlost N. tvoří uzavřený hospodářský celek, že budovy (vila a ostatní hospodářské budovy) jsou fysicky nedělitelné a že pozemky k usedlosti patřící jsou různé hodnoty, nechť se odhadují podle hospodářské ceny aneb jako místa stavební. Z těchto zjištěných skutečností vyplývá nutně závěr, že usedlost jest fysicky nedělitelnou, a jest posudek znalců, uvedený v dodatku k znaleckému posudku, že fysické rozdělení usedlosti N. jest možné a že je již také provedli, sám v sobě v rozporu. Rozdělení usedlosti, jak je navrhli znalci (na dva díly, k prvnímu patří vila a část pozemků, k druhému hospodářská stavení a ostatní pozemky), podle zjištěné hodnoty budov a pozemků nelze vůbec za fysické rozdělení usedlosti pokládati.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně.

Důvody:

Jako jediný dovolací důvod uplatňuje žalobkyně ve svém dovolání nesprávné právní posouzení věci (čís. 4 Šu 503 c. ř. s.), leč neprávem. Dle názoru dovolatelky nemůže prý ani ta okolnost, že usedlost N. tvoří uzavřený hospodářský celek, ani to, že budovy jsou fysicky nedělitelné, ani konečně skutečnost, že pozemky k usedlosti patřící jsou různé bonity, odůvodniti závěr, jež prý odvolací soud dokonce za nutný považuje, že usedlost N. není možno fysicky rozdělit. V dovolacím řízení jde již jen o tuto otázku, t. j. o otázku reální dělitelnosti této hospodářské usedlosti po rozumu Šu 843 obč. zák., kterou chce míti dovolatelka oproti odvolacímu soudu kladně zodpovězenou. Než vývody její nejsou s to, by vyvrátily opačný správný názor soudu odvolacího. Dovatelka klade důraz na to, že nežádá fysického rozdělení budov, nýbrž usedlosti, takže prý budovy zůstanou samozřejmě nerozděleny a mohou připadnouti buď všechny jednomu dílu nebo se rozdělí tak, že jednotlivé z nich budou patřiti k jednomu, ostatní k druhému dílu, jak si také na ten způsob počínali znalci, přikázavše vilu jednomu dílu, ostatní, zejména hospodářské budovy, druhé části. Ani různost bonity jednotlivých pozemků k usedlosti patřících nemůže prý tvořiti vážnou překážku fysickému rozdělení jejímu. První část těchto vývodů nasvědčuje tomu, že ani dovolatelka sama nedovozuje možnost, arciť právní možnost fysického dělení každé jednotlivé součástky společné usedlosti, nýbrž že poukazuje toliko na možnost rozdělení jednotlivých celých budov, ať již obytných neb hospodářských, mezi obě strany, kterážto možnost však neodpovídá právnické konstrukci o společenství statku a nedílnosti spoluvlastnictví k ideálním podílům, zaručující každému spoluvlastníku stejné právo ku každé součásti společné věci (§§ 825, 828, 833 obč. zák.). Takovéto rozdělování celých budov neb i pozemků mezi společníky není reálním dělením po rozumu Šu 843 obč. zák., nýbrž již jakousi dohodou mezi

stranami, která by nahradila fysické dělení jednotlivých, všem společníkům stejně ideelně patřících součástí společné usedlosti. K takové dohodě nelze však spoluvlastníka nutiti žalobou na zrušení spoluvlastnictví po rozumu §u 830 obč. zák. Dovolatelka poukazuje zcela bezdůvodně v té příčině k zákonům o pozemkové reformě a fysickému dělení zabraných velkostatků, neboť toto dělení, správně rozdělování celých objektů zakládá se na docela jiném mocenském podkladě, než právo spoluvlastníka na zrušení spoluvlastnictví, a nelze výjimečných oněch zákonů obdobně použití při posouzení práv spoluvlastnických, upravených zákoníkem občanským. Tento zákon připouští za určitých, v tomto případě již nepopřených předpokladů zrušení spoluvlastnictví k věci, nelze-li ji reálně dělit, soudní dražbou. Důkaz o tom, že usedlost N. lze fysicky rozdělit tak, že by z velké společné usedlosti povstaly dvě sice menší, avšak v podstatě a účelu hospodářském sobě rovnocenné usedlosti, žalobkyně dle zjištění odvolacího soudu nepodala. A právě na této možnosti podstatně záleží, neboť reální dělení lze připustiti jen tehdy, když v jednotlivých dílech zachována bude podstata a cena věci. V tomto smyslu vyznělo již také rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu čis. 1187 sb. n. s. a po něm stejně i rozhodnutí čis. 5266 sb. n. s., jež obě kladly váhu na povahu reality jako hospodářského celku a vzájemnou souvislost pozemků a hospodářských budov, bez nichž, ať těch neb oněch, hospodářského účelu dosáhnouti nelze. V souzeném případě jde dle zjištění nižších soudů o docela samostatnou, zdí a plotem ohraženou a komplexem domů ve velkoměstě (na Smíchově) uzavřenou hospodářskou jednotku, kde by nešlo toliko o větší neb menší obtíž při provedení fysického rozdělení reality, nýbrž i o značné zmenšení ceny reality fysickým dělením v případě nemožnosti jejího zastavení, kteroužto nemožnost znalci nevyklučují. Podle §u 843 obč. zák. jsou zde proto jen podmínky pro zrušení spoluvlastnictví soudní dražbou, jak to zcela správně a případně vyslovil soud odvolací.

Čís. 6270.

Ku podpisu vydatele směnky se vyhledává, by tu byl podpis právního podmětu, který jest způsobilým ke směnkám. Zda podpis pochází skutečně od osoby jím označené, či zda jest padělkem, jest lhostejno pro posouzení platnosti směnky a mohou tyto okolnosti míti význam tehdy, kdyby šlo v určitém případě o to, zda osoba, na kterou bylo ze směnky dokročeno, jest onou, která má ručiti dle obsahu směnečného prohlášení. Pro závazek příjemce směnky jest nerozhodno, zda byl podpis vydatele připojen řádně čili nic.

(Rozh. ze dne 14. září 1926, Rv I 1375/26.)

Směnečný platební příkaz byl ponechán procesním soudem první stolice v platnosti, odvolací soud směnečný platební příkaz zrušil. Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu odvolacímu, by po případném dalším jednání znovu rozhodl.